

Иван Вазов

Кипеж

Това са страстите, кои реват,
това са злобите, кои кипят,
това е вихърът нечист, това е
часът, в кой мръсното ще победи.
Шумът на утеснените гърди,
що бясната вражда копае,
шумът на всичките инстинкти зли,
на жлъчките клокочущи, възврели,
на низостите бесни, пощръклели,
на пяната край морските скали.

Това е мръсната борба на злото
със честното. Това е тържеството
на всичко, що пълзи или бръмчи,
що пуца плюнки, вон и яд, и лиги,
що хапе, каля, що кове вериги
и лази низко, вместо да фърчи;
това е царствието и напора
на всичко фърлено в калта да плуй,
това е червякът, кой вдига се и плюй
против орела, кой лети в простора.

А ний стоим свидетели без глас
на таз нечиста хала и мълвиме:
Ще чакаме и всичко туй ще мине –
и пак борбите светли са за нас,
и пак в денят на славни изпитанья
ний, немите, ще бъдем чути вред,
ний, задните, ще бъдем напред,
за смърт готови, жадни за страданья,
и всичкий паплач гнил на жаби, змий
кой знай тогаз къде ще се укрий!

Другари, силите си да запазим!
Не щем борби, де требува да лазим!
За друго бойно поле ний ламтим,
де бихме паднали, като летим,
де сред шума, великите премеждий
стояла би пред нашия смаян взор
велика цел с великите надежди,
а не една хоругва на позор,

не цел, родена в един мозък тесен,
не джеб зинал, не егоизъм бесен!

Пловдив

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5212>]